

Pyyhtiä sukuleht

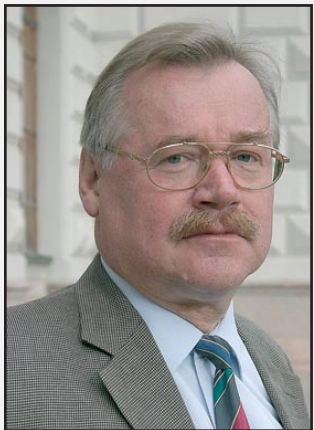
Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseura 2009

Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseura

**Lähde sukuseuran retkelle Tallinnaan 13.-14.6.2009.
Katso tarkempi info takasivulta!**

Puheenjohtajan palsta

Pyyhtiän suvun sukupuu on varttunut aikuiseksi. Vain pieniä uusia versoja syntyy enää mutta vanhat oksat täydentyvät ja vahvistuvat. Sukupuun tietojen tarkistuksessa pyydetään seuran nykyisten ja uusien jäsenten apua. Varsinkin uusia jäseniä pyydetään ilmoittamaan esivanhempansa niin pitkälle taaksepäin kuin se on mahdollista. Kirkonkirjojen historia-arkistosta ei ole nimittäin vielä saatavissa 1900-luvun tietoja. Tässä lehdessä käsitellään suvun Joutsenon haaraa. Hallituksen sukututkimuksen vastaava Riitta Pyyhtiä on tutkinut 1769 Antrean Kuparsaaresta Pyyhtiän tilalta Joutsenon Suokuman kylän Hovin tilalle muuttaneen veljessarjan kohtaloita uudella asuinalueellaan.

Suurin osa sukulehdessä julkaistuista artikkeleista tulee muutaman vuoden päästä julkaistavaan Pyyhtiän suvun sukukirjaan. Sukukirjan sisällön rikastuttamiseksi pyydetään lehden lukijoita tarttumaan kynään ja kirjoittamaan mielenkiintoisista tapahtumista ja henkilöistä joko ensin sukulehteen tai sitten suoraan sukukirjaan. Sukuseura vastaanottaa myös haastattelutyyppejä kirjoituksia koskien suvun jäseniä. Yhteistyöllä saadaan syntymään mielenkiintoinen kuvaus Kuparsaaren Pyyhtiöiden elämästä jälkipolvien luettavaksi. Näin saadaan vahvistettua suvun nykyisten ja tulevien jäsenten identiteettiä. Me olemmekin osa jotakin suurempaa tapahtumaketjua. Meillä onkin oma menneiden sukupolvien työllä synnytetty historia. Kaiken lisäksi Pyyhtiän suvussa tämä historia on suomalaisittain poikkeuksellisen pitkälle tiedossa.

Sukuseuran hallituksen työssä sukukirjan kokoaminen ja toimittaminen on lähiaikoina keskeisessä asemassa. Käsillä olevassa lehdessä on julkaistu useita mielenkiintoisia kirjoituksia ja haastatteluja suvun vanhemmista ja nuoremmista jäsenistä. Sotaveteraanien palstalla kerrotaan Pekka Pyyhtiän sotakokemuksista. Sukuseuran kotisivulta löytyy internet-osoite hänen vanhemman veljensä Toivon sotakokemusten kuvaukseen. Viime lehdessä kerrotaan Arvi Pyyhtiän kokemuksista Saksan ja Suomen rintamilla toisessa maailmansodassa. Tässä lehdessä Kerttu Pyyhtiä kertoo lottien toiminnasta Kuparsaassa sodan aikana. Suvun nuoremman polven edesottamuksista kertoo Terhi Pyyhtiän sotilasviisittelun maailmanmestarin haastattelu. Lehden artikkelit tulevatkin jatkossa koskettelemaan aiempaa enemmän suvun nuoren polven kokemuksia, kun vielä elossa olevan vanhan polven muistilokerot alkavat ehtyä.

Sukuseuran Viipurin retki oli kaikin puolin onnistunut ja mieliinpainuva. Järjestelyt onnistuivat muuten hyvin mutta Venäjän tulli aiheutti jälleen yllätyksen. Tullin hidastelun vuoksi suvukokous jouduttiinkin järjestämään suvun vanhalla kotiseudulla Antreassa. Retkestä on kuvaus tässä lehdessä. Matkan ja suvukokouksen yhteydessä esitettiin toivomuksia sukuretken mahdollisista kohteista. Yhtenä matkavaihtoehtona nousi esiin tutustuminen Tallinnaan. Sukuseuran hallitus onkin nyt järjestämässä ensi kesän retki- ja kokousmatkan kohteeksi Tallinnaa. Tässä lehdessä on ilmoitus Tallinnan retken ohjelmasta ja ilmoittautumismenettelystä. Hallitus pyytää seuran jäseniä lähtemään sankoin joukoin tälle kesäretkelle. Retki sopii erinomaisesti myös suvun nuoremmalle polvelle. Matkalle ehtivät mukaan nopeimmat ilmoittautujat.

Sukuseuran hallitus julkaisee sukuviirin suunnittelukilpailun avatuksi tässä lehdessä. Luonnosten laatimisaikaa on vain runsas kuukausi ja kilpailuehdotukset lähetetään Sirpa Pyyhtiälle. Tarkoituksena on nostaa suvun näkyvyyttä ja toisaalta kerätä varoja sukujulkaisua varten. Kilpailuun osallistuvat sukuviirihdotukset käsitellään täysin luottamuksellisina. Kilpailun tulokset julkaistaan kesän 2009 suvukokouksessa. Kilpailu on avoin myös muille kuin sukuseuran jäsenille.

Urheilun arkea ja juhlaa

Hiihto

Olin 4-vuotias osallistuessani ensikertaa hiihtokilpailuihin. Joulupukki oli tuonut uudet sukset ja kotimme lähellä säästöpankki järjesti hiihtokilpailut. En päässyt maaliin. Ladun varrella tapasin naapurin tytön ja aloimme laskea liukumäkeä. Liikuntaharrastus jatkui leikin merkeissä kesäisin urheilukentällä ja talvisin hiihtokeskuksessa. Kouluaikana aloin harastaa kilpahiihtoa sen jälkeen, kun suksitehdas Järvisen johtaja oli ostattanut isällä oikeat kilpasukset. Suksikalustoa kertyikin hiljalleen runsaasti ollen parhaimmillaan toistakymmentä paria. Isä vietti lukemattomat illat ja aamuyöt ennen kilpailuja voidellessaan suksia kilpakuntoon.

Ampumahiihto

11-vuotiaana saivat seuran ampumahiihtäjät houkuteltua minut ampumaradalle ja siitä alkoi ampumahiihdon harrastus. Sain oman ampumahiihtokiväärin. Talvisin hiihrettiin

jälkeen hain sopimussotilaaksi Suomenlahden Meripuolustusalueelle Upinniemeen. Työhaastattelussa kuitenkin ilmeni, että siellä oli avoinna sotilasammattihenkilön virka. Muutin hakemusta ja olin kohta hoitamassa talousesimiehen tehtäviä. Olin valmistunut ravintolakokiksi Fellman-instituutista Lahdessa ja talousesimiehen tehtävät vastasivat koulutustani.

Olen nykyisin Hamina-luokan ohjusveneen talousesimies ja viralliselta tehtävänimikkeeltäni huoltopalveluoliupseeri. Vastaan aluksen muonitus- ja lääkintähuollosta sekä siihen liittyvästä varusmieskoulutuksesta. Aluksella valmistetaan ruoka kokonaan itse. Talousesimies toimii kokkien esimiehenä. Teen myös itse mielelläni ruokaa.

Meri-5-ottelu

Kun hain puolustusvoimien palvelukseen, en tiennyt urheilumahdollisuuksista. Se on kuitenkin osoittautunut mi-

ja ampumisharrastukseni auttoivat huomattavasti uudessa lajissa. Puolisoni Petri on myös Meri-5-ottelija. Yhdessä teemme harjoitus- ja kilpamatkat. On hyvä, että puoliso ymmärtää lajia ja on monessa asiassa tukena.

Maailmanmestaruuskilpailut ovat hyvin mielenkiintoisia. Eksoottisimpia maita ovat Etelä-Amerikan maat ja Etelä-Afrikka. Kaikki osallistujat ovat ammattisotilaita. Noin viikon kestävät kilpailumatkat ovat rasittavia ja olosuhteet järjestävän maan tapojen mukaisia. Ruokailuissa saa olla tarkkana. Lämpö ja lepo ovat myös varteenotettavia asioita.

Palkitsemiset ovat osa kilpailua ja ne suoritetaan maan tapojen mukaisesti. Aina kuitenkin tuntemukset ovat pinnalla ja herkätkin, kun Suomen lippu nostetaan salkoon ja sotilassoittokunta soittaa Maamme-laulua.

Suomessa pidettiin ensimmäistä kertaa Meri-5-ottelun MM-kilpailut vuonna 2007. Oli hienoa kilpailla ensi ker-

taa kotiyleisön edessä ja heidän kannustamana. Ja kun voitto tuli kotiin, oli ilo ylimmillään. Myös vuosi 2008 oli tuloksiltaan hyvä. Voitin Meri-5-ottelun maailmanmestaruuden, pohjoismaiden mestaruuden, joukkue PM-kultaa ja joukkue MM-pronsia.

Myöhemmin kahvitustilaisuudessa Merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström kiitteli, että olin hyvänä esimerkkinä niin varusmiehille kuin ammattihenkilöstölle. Puolustusvoiman komentaja amiraali Juhani Kaskeala on myöntänyt minulle sotilassanomitalin.

Tulevaisuus

Haaveenani on ylittää suorituksissa itseni ja tehdä eri lajeissa piste-ennätyksiä.

Meri-5-ottelu on ensimmäistä kertaa sotilaiden maailman-kisojen ”sotilaiden olympialaisten” ohjelmassa Rio de Janeirossa vuonna 2011. Se on vielä tavoitteenani ja sen jälkeen saatan lopettaa ammattimaisen Meri-5-ottelun urani.

ja harrastettiin ampumahiihtoa. Kesäisin ampumajuostiin ja heitettiin keihästä. Joka viikonloppu oli kilpailuja.

Mietinkin joskus, millaista olisi viettää tavallista elämää ilman kilpailuja.

Kilpaileminen jatkui nuorten sarjoissa kansallisella ja SM-tasolla. Siirryttäessä 18-vuotiaiden sarjaan, selvittämätön kuumeilu keskeytti kilpailemisen. Tutkimuksissa ei selvinnyt syytä, mutta harjoittelemattomuus ja kilpailemattomuus merkitsivät sitä, että muiden kilpailijoiden kärki karkasi saavuttamattomiin. Kuumeilu loppui sitten yllättäen.

Sotaväessä

Pääsin suorittamaan asepalvelusta Hämeen Rykmentin Urheilukouluun vuoden 1998 lopulla. Palvelu urheilukoulussa oli hienoa aikaa nuoren naisen elämässä. Sain harjoitella lajiani pätevien kouluttajien opastuksella Salpausselän upeissa maisemissa. Asepalveluksen

nulle eräänlaiseksi lottovoitoksi. Tässä ammatissa voin yhdistää urheilun ja työn.

Kuulun puolustusvoimien A-valmennusryhmään, joka oikeuttaa 100 työpäivän käyttämiseen urheiluun. Siitä noin puolet kuluu leirityksiin ja loput menee henkilökohtaiseen harjoitteluun. Pääle tulevat tietysti kansainväliset kilpailut. Aluspalveluksessa harjoittelu saattaa jäädä kokonaan väliin. Vuodessa on keskimäärin 65 purjehduspäivää.

Kotona Hollolassa hyvään lumitilanteeseen tottuneelle hiihtäjälle Upinniemen talvet olivat yllätyksiä. Lumen vähäisyys vaikeutti hiihtoharjoittelua Upinniemiessä. Siirryinkin vähitellen Meri-5-ottelun pariin. Siitä tuli sitten päälaajini. Keväällä 2002 kävin ensimmäisen kerran läpi kaikki 5 lajia. Siitä ne PM- ja MM-kisoihin osallistumiset vähitellen alkoivat ja menestyminen niissä harjoittelun ja kokemuksen myötä. Juoksu, keihäänheitto

MERI-5-OTTELU

Historia

Laji on saanut alkunsa v. 1949, jolloin Italian laivastossa kehitettiin sopivaa harjoittelumuotoa erikoisjoukkojen fyysisten ominaisuuksien kehittämiseksi. Maa- ja ilmapuolustuksella oli oma kilpailunsa. Italian laivasto päätti järjestää kilpailut, jotka liittyivät laivaston työhön, lajit olivat meri-3-ottelu, purjehdus ja soutu.

Meri-5-ottelun kilpailulajit

Sotilasmeriottelussa kilpaillaan viidessä eri osakilpailussa, joita ovat: esteuinti, esterata, pelastusuinti, merimiestäito ja amfibiomaastojuoksu. Esteradan pituus on 305 metriä ja sisältää 10 erilaista estettä. Kilpailijan varsinainen estetekniikka on vapaavalintainen. Myös kilpailuasu on vapaavalintainen. Pelastusuintin kilpailumatka on 75 metriä. Uimavarustus on uimapuku, miehillä lisäksi työpuku. Esteuinnissa uidaan räpylät jalassa, kuljetetaan kivääriä 25 metriä, alitetaan verkkoeste ja ylitetään tynnyrieste sekä suoritetaan letkuliitoksen avaus. Kokonaisuintimatka on 125 metriä. Merimiestäidon kilpailuosiossa testataan kilpailijoiden perinteisiä merimiestäitoja. Amfibiomaastojuoksussa juostaan 2,5 km:n pituinen matka, jonka aikana suoritetaan kolme tehtävää: pienoiskivääriammunta, melonta (100 m kumiveneellä) ja heitetään käsikranaatti.

*Terhi Pyyhtiä-Sassin haastattelu Heimo Pyyhtiä
Kuva- ja tekstilainaukset: Ammattisotilas, Petteri Leino SA-kuva*

Pyyhtiä sukulehti

Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseura

Päätoimittaja: Ilmo Pyyhtiä

Taitto: heli.tuomisto@mainostuomisto.com

Paino: www.kisapaino.fi

Lottien toimintaa Kuparsaassa

Kuparsaassa oli Antrean Lotta Svärd – yhdistyksen paikallisosasto. Jäsenmäärä oli 18 lottaa. Kuparsaassa toimi myös Antrean suojeluskunnan paikallisosasto. Vapunaattona yhdessä suojeluskuntalaisten kanssa lotat järjestivät yhteisiä ohjelmallisia iltamia nuorisoseuratalolla.

Talvi- ja jatkosodan aikana lotat hoitivat tehokkaasti ilmavalvontaa-, muonitus-, viesti- ja toimistotehtäviä. Pikkulorille perustettiin osasto 1939. Siihen kuului 8 kylän tyttöä. Samana vuonna elokuussa pidettiin kannaksella suuret sotaharjoitukset. Silloin pikkulotat saivat olla isojen lottien apuna myymässä voi-leipiä, munkkeja ja virvokkeita. Kantiini oli sijoitettu Hassiinnmäen riihikatokseen ja toinen Haapaniemeen suurille kiville. Lotat hoitivat myös muonituksen, joka toimi Hassiinnmäen Alatalossa (Pienellä Heikillä).

Sotamarsalkka Mannerheim vieraili ylipäällikön ominaisuudessa tarkastamassa sotaharjoitusta kylässä. Hän poikkesi myös kantiinissa Hassiinnmäen riihikatoksessa. Sehän olikin suurta nähtävää pikkulotille. Sotilaat oli majoitettu kansakoululle ja kylän taloihin ja myös minun kotiini Peltolan Anttilaan. Tuvan lattia oli ihan täysi vieraita miehiä. Päivisin oli

kylässä kovaa pauketta ja rytinää harjoitusten aikana. Harjoitusten loputtua lokakuun loppupuolella tulivat linnoitustyömiehet kylään. Niitä majoitettiin kylän taloihin. Myös minun kotini oli täynnä linnoitusmiehiä. Lottien järjestämä ruokailu toimi edelleen Hassiinnmäen Alatalossa. Muilta paikkakunnilta tuli myös lottia auttamaan muonituksessa.

Lokakuun alkupuolella saivat Kuparsaaren ilmavalvontalotat jo käskyn vartiopaikalle odottelamaan mitä tuleman pitää. Latoniityn kalliolla oli ensiksi pelkistä havuista tehty vartiopaikka. Varsinainen vartiotori valmistui syksyllä 1939 mörkömälle lähelle Hassiinnmäkeä. Lotat siirtyivät marraskuun puolella sinne vartiointiin. Lottien paikallisyhdistyksen puheenjohtaja oli Selma Siltanen. Hän itse kävi myös vartiossa, kun koulu oli toistaiseksi lopetettu.

Sodan syttyessä marraskuun viimeisenä päivänä opettaja oli

Kuparsaaren lottia. Istumassa Eeva Seppänen, tuolin käsinojalla vas. Saara Seppänen, oikealla Jenny Kemppi. Takana vas. Elina Partanen, Irja Suni, Inga Kemppi ja Anni Kuparinen.

vartiossa tyttärensä Aune Siltanen kanssa. Kuparsaaren lotista joutui moni lopettamaan tehtävänsä, koska sodan alkupäivinä määrättiin kaikki lapset ja vanhuksat jättämään kotinsa ja läh-

temään evakkoon. Tällöin myös monien lottien oli lähdettävä perheineen evakkoon. Muualta kannakselta tuli heidän tilalleen uusia lottia. Ruokailu toimi edelleen Kempin veljes-

ten talossa Hassiinnmäellä. Siellä olivat omat ilmavalvontalotat muonittamassa.

Kun kannas vallattiin takaisin Suomelle kesällä 1941, palasi moni perhe takaisin Kuparsaaren. Lotat alkoivat palattuaan kotiseudulle siivoushommiin. Työtä oli paljon talojen sisä- ja ulkopuolella sodan ja venäläisten jäljiltä. Lottien toiminta täydellä teholla pääsi alkamaan vasta vuonna 1942. Iv-lotat olivat vartiointitehtävissä aikaisemmin. Minäkin olin mukana pikkulotissa, kun olin niihin liittynyt evakkoaikana Loppella. Perheeni palattua takaisin kotiin Kuparsaaren liityin siellä heti Kuparsaaren lottien paikallisosastoon. Opettaja Selma Siltanen ja Anni Nässi olivat vetäjinä Siltasen toimiessa puheenjohtajana. Lottien toimintakerptomuksen mukaan kyläosaston toiminta oli vähäisempää, koska kaukaa kantautuva tykkinen jyminä vei ajatukset poikiin pariin sinne, jossa oli taistelu elämästä ja kuolemasta. Lotat osallistuivat myös Antrean sankarihauan ja hautausmaan siivoustalkoisiin. Ohjelmallisten illanviettojen arpajaisilla kylän taloissa, kansakoululla ja Kanasaassa kerättiin rahaa leipomistarpeita ja villalankoja varten. Pikkulotilla oli kaksi kertaa viikossa kerhoilta kansakoululla, jossa neulottiin sukia, lapsia ja kypärän suojuksia sotapoljille. Isot lotat puolestaan leipo-

vat pullaa ja kuivasivat korppuja Hassiinnmäen talossa. Marraskuun lopulla ja joulukuun alussa tehtiin paketteja Antrean sotilaille ja tuntemattomalle sotilaille. Ne lähetettiin rintamalle jouluksi. Jokaiseen pakettiin laitettiin lämpöiset sukat tai lapaset, kypärän suojuksia ja korppuja. Taisi niihin tulla muutama joulupiparikin. Pikkulotat olivat ahkerasti isojen lottien apuna pakettien teossa.

Kesällä 1944 loppui lottien toiminta Kuparsaassa siihen, kun kannaksen rintama murtui. Kyläläiset saivat käskyn 18 päivänä kesäkuuta tyhjentää kylä ihmisistä ja eläimistä. Minä jouduin serkkuni kanssa ajamaan lehmä. Pienemmät eläimet laskettiin karsinoistaan vapaaksi. Kylätiellä tuli sotilaita vastaan ja he majoittuivat kylän taloihin. Isolle tielle tultuamme perään-tyi myös armeija. Tiellä oli paljon sotilaita ja tankkeja. Tykit olivat jo asemassa piiput suunnattuina itään. Me jouduimme lehmien kanssa kulkemaan pitkien metsien, kun tiet täyttyivät sotakalustosta. Sotapojat lypsi-vät meidän lehmä pakkiehin ja saivat näin lämmintä maitoa. Lehmien ajo jatkui aina Joroisille saakka, jossa saimme eläimet ja ihmiset härkävaunuihin. Niin jouduimme jo toisen kerran läh-temään evakkotielle.

Kerttu Pyyhtiä

Sukuseuran matka Viipuriin ja Antreaan 28.-29.6.2008

Kesän 2008 muistoja Karjalan matkasta

Yhteinen retkemme suvun syntyseuduille alkoi juhanuksen jälkeisenä viikonloppuna, kun hyväntuulinen joukko Pyyhtiän sukukuntaa nousi laivaan Lappeenrannan satamassa. Retkestä tuli mukava ja mieleenpainuva kokemus varmasti jokaiselle. Joukossamme oli niin vanhoja Karjalan matkaaajia kuin ensikertalaisia. Ikäeroakin oli matkalaisilla - taisi nuorimman ja vanhimman eroksi tulla yli 80 vuotta!

Matka kohti Viipuria alkoi mitä parhaimmassa säässä aurinkon paistaessa lähes pilvetömältä taivaalta. Muutami-

en tuntien vierähdettyä edessä

häämötti Viipurin linnan ”paketoitu” torni. Tullimuodollisuuksien jälkeen pääsimme vihdoinkin jatkaa matkaa kohti kuuluisaa

Pyöreää Tornia. Siellä odotti päivällinen. Samaan paikkaan suunniteltu sukuseuran vuosikokous siirrettiin tuonnemmaksi, koska saapumisemme kaupunkiin oli viivästynyt. Niinpä lähdimme ruokailun jälkeen kohti hotelli Druzhbaa. Illan aikana sukuseuralaiset hajaantuivat osa kaupungille ja toiset nauttivat lämpimästä il- lasta hotellin ulkoterassilla.

Seuraavana aamuna teimme kiertöajelun kaupungilla, kävimme kauppahallissa ja teimme ns. pakolliset ostokset Sorvalin Valinnassa. Näiden jälkeen aloitimme bussil-

la kotimatkan. Antreassa tietysti poikkesimme paluumatkalla. Siellä hiljennymme kirkon raunioilla muistopuistossa ja hautausmaan muistomerkillä – paikat, jotka ovat monelle kävijälle tuttuja.

Rajalla jouduimme odottamaan pitkään tullissa (kiitos saksalaisturistien!) ja saimme tervetulotoivotuksena rajun ukkoskuuron saapuessamme Lappeenrantaan.

teksti ja kuvat Riitta Pyyhtiä

Sukukokouksen osanottajat Antrean kirkon raunioilla.

Sukuseuran puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä ja varapuheenjohtaja Kerttu Pyyhtiä laskevat seppeleen Antrean vanhalla hautausmaalla sankarihaukalle

Yrjö Pyyhtiä 80 vuotta 2.7.2009

Lapsuus ja nuoruus

Yrjö Elias Pyyhtiä syntyi Joutsenon Honkalahdessa Antti ja Veera Pyyhtiän esikoisena heinäkuun toisena päivänä 1929. Perhe isovanhempineen muutti 30-luvulla Joutsenon Peräkylään, jossa syntyi sisar Anna-Leena. Yrjö asui sukutalossa aina 60-luvun lopulle asti.

Amerikassa tapahtunut pörs-siromahdus vuonna 1929 toi Suomeenkin laman 1930-luvulla ja työtä lähdettiin etsimään myös rajan takaa Neuvostoliitosta. Isä-Antin veli, Pietari Pyyhtiä, oli mennyt jo vuonna 1917 kirvesmieheksi Pietariin, jonne Anttikin lähti 1930-luvun alussa töihin. Myös kolmas veli, Juho Pyyhtiä, lähti rajan taakse töihin 30-luvulla. Antin työpaikka vaihtui sittemmin Petroskoihin ja Vienan Karjalassa sijaitsevaan Kiestinkiin, joissa Yrjö äitinsä ja sisarensa kanssa asui isän luona vuoden ja kymmenen kuukautta ollessaan 3-5 vuotias. Muu perhe palasi Suomen passeilla Joutsenoon vuonna 1934, mutta Antti Pyyhtiä joutui Stalinin vainojen uhriksi ja teloitettiin Neuvostoliitossa vuonna 1935. Hänet on haudattu tiettävästi Petroskoihin. Myös Pietari Pyyhtiä teloitettiin vuonna 1937.

Perheen jäätyä isättömäksi, olivat isoisä Matti Mattinen ja tämä veli Antti Mattinen tärkeitä opastajia Yrjölle. Isoiset Antti Mattinenkin oli ollut työssä Neuvostoliitossa, mutta tullut omin neuvoin takaisin Suomeen vuonna 1938. Isosedän muurariapulaiseksi Yrjö ryhtyi jo 12-vuotiaana ollessaan alakoulun jälkeisillä jatkoluokilla Joutsenossa. Muurauiskohteisiin mentiin kauaskin polkupyörin tai suksin koko viikoksi töihin, mm. välirauhan aikana Ensoon, jossa uuteen omakotitaloon muurattiin palomuurit, uunit ja savupiiput. Silloin tuli koulunkäyntiin katkoja. Myös isoisä Matti muurasi sukutalon portin pieleen pyöreän valkoiseksi rapatun kioskirakennuksen, jossa isoäiti Elli Mattinen kesäisin kauppasi ohikulkijoille limonadia ja itsepaistamia munkkeja. Virvokkeet portteineen Yrjö haki kärräillä kioskille Viipurin tien varrella sijainneelta Pölläsen limonadi-tehtaalta. Työtä piti tehdä, sillä tuohon aikaan ei tunnettu lapsilisäsystemiä.

Sukutalo oli omavarainen, kasvimaalta saatiin perunat, porkkanat ja lantut ja kioskin takana kasvoivat omenapuut ja marjapensaat. Sikapossu hankittiin joka kevät kasvatettavaksi saunarakennuksen viereiseen aitaukseen ja siitä saatiin makaisia paisti koko suvun joulupöytänsä. Kun se teuras-tettiin itsenäisyyspäivän aikoihin, riitti laskiaisenaikin syötäväksi sorkkakeittoa. Tämä perinne jatkui aina 1960-luvun

puoliväliin saakka. Sukutalon napakasta taloudenpidosta vastasi isoäiti - Elli ja äiti - Veera teki kotona tilaustöinä puukuompelua. Veera avioitui uudelleen talvella 1940 ja muutti asumaan Joutsenon Jänhiälään, josta palasi sukutaloon 50-luvun puolivälissä. Matti Mattinen kuoli syksyllä 1940, ja Yrjö jäi asumaan sukutaloon yhdessä isoäitinsä ja sisarensa kanssa.

Yrjö toimi 40-luvun alussa sotilaspojissa, jossa opetettiin suunnistuksen alkeet. Kilpasuunnistuksesta muodostui rakas harrastus aina täysi-ikäiseksi asti ja piirimestaruuskilpailut toivat palkintoja.

Työelämä ja perhe

Autoala kiinnosti Yrjöä, olihan Antti Pyyhtiällä taksiauto Joutsenossa 20-luvun lopulla ja Antti Mattisella Joutsenon ensimmäisiä linja-autoja 1920-1930-lukujen vaihteessa sekä autokoulu ennen 30-lukua.

Yrjö sai juoksupojan paikan keväällä 1946 autokorjaamosta Lappeenrannassa oltuaan sitä ennen Joutsenon Hackmanin tehtailla vuoden päivät tukkeja uittamassa. Autokorjaamossa hän pääsi jo kolmen työssä-olokuukauden jälkeen sepän sälliksi korjaamaan kuorma-autojen lehtijousia ja vaihtamaan kytkinlevyjä. Joutsenon kunnalle ostettiin kuorma-auto, ja kunnan rakennusmestarina toiminut Veera-äidin serkku Aarre Mattinen pyysi autoista kiinnostunutta Yrjöä kuorma-auton apumieheksi vuonna 1947. Pesti oli hyvä, sillä autolla ajoa pääsi samalla harjoittelemaan. Kuorma-autokortin insinööriajan Yrjö suoritti Lappeenrannassa vielä samana vuonna. Aarre Mattinen myös rakennutti Peräkylän sukutalon ullakosta asuin-kerroksen, jossa asui itse vuosina 1946-1948.

Armeijan kutsunnoissa olikin itsestään selvää, että autokomppaniaan Kouvolaan piti Yrjön päästä. Armeijassa lisäkokenemusta tuonut ajokoe oikeutti perävaunun kuljettamis-lupaan. Siviilin pääsyn jälkeen loppukesästä 1950 Yrjö työskenteli mm. Toijalassa autonkuljettajana ja hätäaputoissa, joita sodasta toipuvan maan jälleenrakennus tarjosi. Ensimmäisen oman kuorma-autonsa, ”Amerikan Fordin”, Yrjö hankki vuonna 1951 ja liikenneluvat liikennöintiin myönnettiin olympiavuonna 1952.

Joutsenon kunta tarjosi kuorma-autoilijoille soranajotöitä Kuurmanpohja – Suokumaa - maantien rakentamiseksi, jossa työnjohtajana toimi eräs Antti Pyyhtiä, kuulemma sukulaismies kuuden polven kautta. Tämä Antti oli se ”yksikätinen” erotuksena kahdesta muusta tuon aikaisesta Suokummaan Antista. Jo toisena työaamuna hän tokaisi tuttavalli-

sesti ”mitäs meidän Ykä?”, joka tuntui isättömästä nuoresta miehestä hyvältä.

Ammatiksi Yrjölle muotoutui näin kuljetustoiminta, ja viikonloppuisin kyläläiset saattoivat tilata hää- tai hautajaisvieraiden kuljettamiseen kuorma-auton, jonka lavalle asetettiin silloin umpikoppi penkkeineen. Kuorma-auto vaihtui vuonna 1953 englantilaiseksi Ford Thames- ja vuonna 1957 Dodge-merkiksi. Molemmilla Fordeilla Yrjö ajoi sorakuormia 50-luvulla sodan jälkeen rakennettujen puolitoistakerroksisten asevelitalojen betonivalutalkoisiin, joita kylässä tehtiin liki joka viikonloppu. Talkolaiset pyysivät betonimyllyn viereen soraa kipattavaksi tunnin välein, jotta työ edistyisi sujuvasti. Toimintaa varten Yrjö oli vuokrannut maata Karjalaisen kylästä, jossa hän itse lastasi kuorman kourulapiolla auton lavalle apumiehen kanssa. Joutsenon Rientolan viereisen terveysaseman betonivaluja varten sorat toimitti Yrjön sorankuljetusliike.

Omia häitään Yrjö vietti vuonna 1957 kaksoisvihkiäisissä sisarensa Leenan kanssa. Puolisoksi valikoitui samois- sa lavatansseissa käynyt Irma Peltomäki naapurikauppala- ta Imatralta. Tyttären syntivät vuosina 1960 ja 1962. Leenakin löysi siipin Imatralta, Vuoksen varrella asuneen Olli Miikin.

Kuorma-automeriksi tuli 1960-luvulla Scania, vuonna 1961 hankittu kuusipyöräinen Scania 55 vaihtui vuonna 1964 nokattomaksi kymppipyöräiseksi Scania-nuppiautoksi. Sen Yrjö haki Helsingistä ja siihen rakennettiin kippilava sekä kiinteä perävaunu Saimaan Auto Oy:ssä Lappeenrannassa. Auton oveen maalattiin lainvelvoittama liikenneluvan haltijan nimi, ”Y.E.Pyyhtiä Joutseno”.

Rakennusmestarit Aarre Mattinen ja Artturi Niemelä olivat perustaneet vuonna 1949 Toijalassa rakennusliike Mattinen & Niemelän, jonka omistama Puusementti Oy:n Joutsenon tehdas muuttui esivalmisteisia rakennusosia valmistavaksi Laatu-Elementti Oy:ksi vuonna 1965.

Yrjö oli jo kuljettanut Puusementti Oy:n tuotteita, PS-levyjä, Kaakkois-Suomeen ja Joensuuhun sekä irtosementtiä Lappeenrannasta tehtaalle. PS- eli ns. risulevyt olivat kuusipuun höylälastusta tehtyjä rakennuslevyjä, joissa sideainee- na toimi sementti, ja niitä käytettiin mm. kellarisokkeiden eristykseenä. Myöhemmin lämmöneristykseen kehitettiin styrox ja vuorivilla, jotka syrjäyttivät risulevyt. Joensuuhun viet-tyjen levykuormien paluumat- kalla autoon lastattiin Simpeleen ja Tohmajärven väliseltä metsäiseltä seudulta halkoja, joita joutsenolaiset tilasivat hella- tai saunapuiksi. Halko- ja myytiin joko kuutioittain tai

koko kuorma-autollinen ker- rallaan.

Halkokuljetukset hiljenivät 1960-luvulla öljykeskusläm- mityksen yleistyttyä pientaloissa, ja Y.E.Pyyhtiän toiminta keskittyi vuodesta 1965 alkaen Laatu-Elementti Oy:n valmis- tamien rakennuselementtien kuljetukseen Lappeenrannan ja Imatran alueella sekä Savon- linnaan, Mikkeliin ja Kotkaan, jopa Helsinkiin.

Kuorma-auto perävaunui- neen vaihtui jälleen vuonna 1969, kuljetuksia alettiin tehdä silloin Volvolla ja ns. Container-laitteilla, jotka olivat tukijaloilla seisovia vaihtolavoja. Tasalavoilla kuljetettiin parve- kelaattoja ja A-pukki-mallisil- la seinäelementtejä. Kaikki la- vat Yrjö suunnitteli ja raken- si itse apunaan ammattihi- tsari. Lavoja oli rakennettu vuo- teen 1975 mennessä kaikkiaan 22 kappaletta. Niiden jous- tavuus perustui tehokkaaseen kuormattavuuteen, elementti- en lastaaminen oli tehtaan ja purkaminen työmaan tehtävä, eikä kuljettajan tarvinnut jää- dä odottelemaan, vaan mat- ka saattoi jatkua. Tyhjät lavat noudettiin seuraavalla kuor- manajokerralla.

Äiti-Veeran ja isoäiti-Ellin maallinen elämä päättyi 1960-70-luvun vaihteessa ja Yrjö ra- kensi omalle perheelleen uuden kodin Vesikkolantielle. Laatu-Elementti Oy:n tyyppitalos- ta kehitelty, perheen tarpeita vastaava koti valmistui vuo- na 1969. Talon ulko- ja väli- seinissä käytettiin ajan hengen mukaisesti valmiselementtejä. Kuorma-autojen tallirakennus oli valmistunut tontille muuta- maa vuotta aiemmin.

Seitsemänkymmentäluku oli elementtirakentamisen huip- puaikaa, ja Yrjö hankki liiken- neluvan toiselle kuorma-autol- le vuonna 1973. Kuljettajia oli työssä yrityksessä yhdestä kah- teen kuljetustarpeen mukaan. Vanha Volvo vaihtui uuteen vuonna 1978, ja Yrjö asensi siihen itse Container-laitteet. Hän myös laati sekä kuorma- että matkailuautojen värisuun- nitelmat ja teki autoruisku- maalaukset itse omassa auto- tallissaan.

Lukiolaistytärtänsä Yrjö lait- toi tietenkin autokouluun suori- tamaan kuorma-auton ajo- kortit, ja niinpä 70-luvun lo- pulla isällä oli pitkän matkan kuljetuksia viikonloppuna aja- essaan mukana tytär, joka sai paluumatkalla harjoitella kuor- masta puretun täysperävaunu- rekan ajamista.

Perhematkailu

Yrjö nautti autoilusta ja niin- pä harrastukseksi muodostui tyttärien innoittamana ulko- maanmatkailu. Heinäkuu oli rakennusalan loma-aika ja sil- loin perhe matkusteli. Kuljet- tajana toimi tietenkin isä-Yr- jö. Ensimmäinen oman per- heen matka tehtiin vuonna 1970 Pohjois-Suomesta Ruot- sin kautta Norjaan piilofarma-

Yrjö Pyyhtiä ensimmäisen oman kuorma-autonsa, Amerikan Fordin, kera lähdössä Mäntylän lavatansseihin v. 1951 Joutsenossa

riautolla. Talvella 1973 Yrjö hankki käytöstä poistetun Hel- singin Liikenne Oy:n linja-au- ton, vuosimallia -60, ja työsti siitä kesään mennessä matkai- luauton, johon rekisteröitiin ruokailu- ja makuutilat yhdek- sälle hengelle. Matkoja tehtiin Leenan ja Ollin perheen sekä tuttavaperheiden kanssa Nor- jaan ja Keski-Eurooppaan.

Uudempi linja-auto hankit- tiin vuonna 1975, jonka sisus- tuksen Yrjö nikkaroi talven ai- kana ja nyt siihen tehtiin myös sauna. Olihan linjaliikenteen autossa takaovi kuin luon- nostaan saunan käyttöä var- ten! Matkareitti piteni ja mat- kat suuntautuivat Neuvosto- liittoon Pietari Pyyhtiän po- jan, Leo Pyyhtiän, perhettä ta- paamaan Terijoelle sekä jälleen heinäkuussa kuukauden kier- tomatkalle Keski-Eurooppaan. Kauimmas Euroopassa matka ulottui Pariisin kautta Rans- kan Rivieralle ja Sveitsin Alp-

pien kautta takaisin koti-Suo- meen.

Matkat Neuvostoliitos- sa muodostuivat tärkeäksi yh- teydenpidoksi Leon perhee- seen, jonka poika Valeri pää- si vaimonsa ja pikkutyttärensä kanssa kolme vuotta kestänei- den anomusyritysten jälkeen virallisoin oleskeluluvan edel- lyttämin työluvin ja viisumein muuttamaan Suomeen vuo- na 1980. Hackmanin tehta- an työnjohtaja oli ollut muka- na yhdellä näistä Leningradin matkoista ja lupasi järjestää työpaikan ja asunnon perheel- le Joutsenosta. Lahdessa asu- nut Juho Pyyhtiän poika, Pek- ka Antero Pyyhtiä, hoiti pape- rit viranomaisille ja Yrjö auttoi luonnollisesti muuttokuljetuk- sessa.

Yrjö myi kuorma-autot vuonna 1980 ja perusti Rauta – Pyyhtiä - nimisen yrityksen autotallirakennukseen, jossa teki lähinnä autojen maalaus-

Yrjö Pyyhtiän Volvo-kuorma-auto rakennuselementtikuormassa v. 1980 työmaalla Lappeenrannassa

ja metallitöitä. Itselleen hän teki tavarankuljetusperävaunun, joka on edelleen käytössä. Matkailuautoksi työstettiin vuonna 1981 Mercedes Benz-pakettiauto, jolla Yrjö ja Irma matkustivat kesäisin kaksin Lapis-tyttärien lähdettyä opiskelemaan Helsinkiin.

Eläkkeellä Helsingissä

Tyttärien vakiinnutettua elämänsä pääkaupungissa, vanhemmatkin muuttivat Helsinkiin vuonna 1984. Yrjö työs-

kenteli huolto- ja korjaustöissä nosturifirmassa ennen eläkepäiviään. Vuosikymmenten työauton ratissa oli saanut aikaan ristiseläkuluman, joka vei sairaseläkkeelle vuonna 1990. Nyt hankittiin matkailuvaunu pohjoisen matkoja varten ja Yrjö suoritti 90-luvun lopulla karavaanari-yhdistyksen ajokokeissa taitoajomerkit aina mestarimerkkiä myöten.

Eläkkeelle siirryttyään, oli Yrjöllä yksityisyrittäjänä toimimisen jälkeen vihdoin tilaisuus

vapaa-ajan viettoon, ja poikavuosien suunnistusharrastuksen luontevana jatkona oli liikuminen luonnossa.

Hän oli 15 vuoden ajan jäsenenä ja toimitsijana Helsingin Suunnistajat Ry:ssä. Myös nuoruuden tanssiharrastus elpyi uudelleen mielen ja kehon virkeyden ylläpitämiseksi. Luontoretkeilyyn on kuulunut kesäisin ja syksyisin marjastus ja sienestys, ja jopa Lapin matka kullanhuhdontaakokeillen. Marjoista Yrjö tekee

kotiviiniä ja hilloja sekä säilöö ja kuivattaa sienisadon, jotta talvikaudella lapsuuden kodin opettamana saa nauttia luonnon antimista.

Myöhemmin harrastuksiksi ovat tulleet ruoanlaitto ja leipominen, joiden ohessa on aikaa ratkoa Sudoku-ristikkoja. Ahkeran kokin keittiössä syntyvät niin muikkukukko kuin herkkuiset täytekakut ja bravuurina syksyisin sinihomejuustokuorrutteenen suppilovahveropiiras.

Miltei 70-vuotiaana Yrjö hankki tyttärensä kanssa Helsingissä viljelyspalstan, jossa kasvatetaan yrttejä, vihanneksia ja marjoja. Palsta-aitauksen hän teki viime kesänä, ja odottaa nyt seuraavan kasvukauden alkamista. Pyhäpäivien viettoon kuuluu kesäaikaan grilliruokailu luonnon keskellä. Oppiaika nuorena miehenä muurarin apulaisena on poikunut ulkogrillien muuraustöitä tuttaville.

Pihasuunnitelmien laatimi-

nen sekä kukkien ja istutusten hoitaminen kuului Yrjön vapaa-aikaan jo Joutsenon Vesikolantiella, ja siinä onnistumista hän sai Kaunis piha-palkinnon vuonna 1971.

Yrjö Pyyhtiä on toiminut Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseuran hallituksen jäsenenä vuosina 2004-2005.

Haastattelun laati ja valokuvat perhealbumista keräsi helmikuussa 2009 Sirpa Pyyhtiä

Pekka Pyyhtiä, Tali-Ihantalan, Vuosalmen ja Lapin sodan veteraani

Pekka Pyyhtiä

Pekka syntyi viisilapsisen perheen kuopuksena 5.9.1925 Antrean pitäjän Kuparsaaren kylässä. Taloon tuli näin toinen poika. Simolan talon isäntä, Mikko Pyyhtiä sairasti keuhkosityöpiä Pekan syntyessä ja Pekka ehti vain kolme kuukautiseksi, kun isä kuoli. Perheen lapsista kolme vanhinta oli tyttöjä ja nuorimmaiset olivat poikia. Pekan lapsuus oli kuitenkin mitä ilmeisimmin onnellinen, kun kotona olivat äiti ja sisaret pitämässä huolta. Maatalossa oli lapselle paljon mielenkiintoista touhua ja Pekasta tuli hänen vartuttua vähän isommaksi innokas kalamies, mikä on ollut hänelle tärkeä harrastus läpi koko elämän. Vuoksi oli erittäin kalaisa ja hyviä onkipaikkoja löytyi runsaasti pikkupojalle. Maatila rajoittui Vuokseen sekä Kuparsaaresta, että myöhemmin 1930-luvun lopulla hie-
man idempänä Vuoksen varrella Hopeaniemessä, mihin perhe joutui muuttamaan isojaon viimeisten toimien myötä.

Lapset joutuivat siihen aikaan kovin nuorina mukaan maatalon töihin. Pekalle löytyi tilalta monenlaista sopivaa työtä kuten paimenessa käyntiä, heinätöitä, kasvi- ja perunamaiden kitkemistä. Lisäksi Pekka vei munia lähikauppoihin ja möi marjoja laivalaiturilla. Vuonna 1936 maatalon kaikki rakennukset jouduttiin siirtämään tilan uuteen sijoituspaikkaan, Hopeaniemelle, 10 kilometriä Vuoksen varrella itään Kuparsaaresta. Hirsitalon muutto kävi niin nopeasti, että Pekan tullessa koulusta kotitalo oli kadonnut. Vuonna

1938 Pekan äitikin kuoli ja pojat joutuivat kantamaan entistä suuremman vastuun tilan töistä. Tulevaisuudenusko oli kuitenkin kova. Uudessa asuinpaikassa pellot olivat viljavat ja Vuoksesta saatiin kalaa ruoan jatkoksi.

Kukaan kuparsaarelainen ei vielä silloin ymmärtänyt tai halunnut uskoa niitä mylerryksiä, mitkä olivat aivan edessä. Maailma oli suursodan kynnyksellä ja suurvallat sopivat parhaillaan pikkumaiden jaosta. Lähinaapuri, Neuvostoliitto hyökkäsi Suomeen 30.11.1939 saatuaan maan etupiiriinsä Saksan ja Venäjän saaliinjaossa. Hyökkäyksen alettua, osa kannaksen asukkaista jäi vielä toistaiseksi koteihinsa, mutta helmikuun alussa Summan rintaman murruttua ja venäläisten vyöryttyä Kuparsaaren liepeille Viipuri – Kuparsaari -Taipale linjan eteen, oli lähtö evakoon edessä. Hopeaniemen jäljellä olevat asukkaat lähtivät rekisaattueena yöllä Vuoksen yli. Rintamalta lepoon tulleet sotilaat olivat jääneet nukkumaan Pekan kotiin. Pekka ajoi talon hevosella Kalalammin asemalle ja jatkoi siitä junalla matkaa. Perheelle oli annettu kohteeksi Kalvolan kunnan Ahlajärven kylä Hämeessä. Tänne hänen veljensä Toivo ajoi samalla hevosella pari viikkoa myöhemmin.

Ahlajärvellä Pekka, Toivo ja heidän siskonsa Elinan perhe saivat asunnokseen Nummelan tilan Torpan. Täältä Elinan mies Kaarlo lähti suorittamaan asepalvelusta maaliskuun lopulla. Pekka autteli Nummelan tilan töissä. Toivo puolestaan kyllästyi tilanteeseen ja ilmoittautui vapaaehtoisena armeijaan. Saman vuoden joulukuussa Pekkaa pyydettiin siirtotoikien työleirille Hollolan Vesalaan. Leirillä tehtiin erilaisia tarvikkeita myyntiin kuten katiskoja, veneitä, saaveja ja pilkkeitä puukaasutinautoihin.

Jatkosodan alettua ja Suomen vallattua kannaksen takaisin vuoden 1941 loppuun mennessä pääsivät kannaksen asukkaat takaisin kotikonnuil-

leen kesällä 1942. Armeijakäiset miehet olivat sodassa ja osa naisista lottina, mutta muut kynnelle kykenevät palasivat kotikonnuilleen. Myös Pekka pääsi Kuparsaareen enonsa taloon. Oman kotitalon Hopeaniemellä suomalaiset olivat polttaneet talvisodan vetäytymisvaiheessa. Kuparsaaresta Pekka ehti olla vuoden enonsa tilan töissä, kunnes vuonna 1925 syntyneet nuoret kutsuttiin asepalvelusta suorittamaan. Pekka palveli pioneeri-pataljoonassa Koriolla vuoden 1943 syksyllä. Alokaskoulutuksen jälkeen hänen yksikönsä siirrettiin Viipuriin Laguksen panssaridivisioonaan alkuvuodesta 1944. Keväällä Laguksen divisioona määrättiin Karjalan kannakselle Kuuterselkään lähelle vanhaa valtakunnan rajaa. Kuuterselässä divisioona otti myös vastaan venäläisten suurhyökkäyksen ensiaallon 9.6.1944. Divisioona vetäytyi Perkjärvelle, jossa venäläisiä viivytettiin ensimmäisen kerran. Erilaisten vaiheiden jälkeen päädyttiin Viipuriin, jonka suomalaiset menettivät parissa päivässä, kun puolustusta ei ehditty kunnolla järjestää ja Viipuri oli puolustuksellisesti sijainniltaan huono. Viipurista Laguksen divisioona siirtyi Ihantalaan, jossa käytiin Venäläisten suurhyökkäyksen ratkaisutaistelut. Venäläisten hyökkäys saatiinkin lopulta pysäytettyä heinäkuun lopulla. Tähän vaikuttivat ratkaisevasti Saksan ilmavoimien tuki ja saksalaisilta saadut uudet aseet, rynnäköpanssarivaunut ja panssarien lähitorjunta-aseet, nyrkit ja kauhut. Uusilla lähitorjunta-aseilla pystyttiin nopeasti tuhoamaan merkittävä määrä venäläisiä taisteluvälineitä. Pekka kertoi, että venäläiset panssari-
miehet valtasi pakokauhu, kun he eivät tienneet millä suomalaiset yllättäen pystyivät tuhoamaan runsaan määrän heidän taisteluvälineitään. Osa panssarimiehistöistä hylkäsi vaununsa ja juoksi pois.

Ihantalassa Pekalta oli vähälä mennä henki. Lentopommi osui pioneerijoukkueen ammusautoon. Kuorman päällä oli Pekan hyvä kaveri, joka katosi räjähdyksessä jäljettömiin. Pekka oli kuorma-auton lähellä. Paineaalto iski Pekkaan ja hän oli räjähdysen jälkeen

Pekka ja Lahja Pyyhtiä Pekan 80-vuotispäivänä.

viikon joukkosidontapaikalla puolipökerryksissä. Ulkoisia vammoja ei ollut, mutta nuorukaiselle monia ankaria kokemuksia.

Pekan sota ei loppunut syyskuun alussa solmittuun aselepoon. Armeijan nuorimmat ikäluokat komennettiin Lappiin ajamaan saksalaiset pois Suomesta. Neuvostoliitto kiirehti tätä ja uhkasi tuoda joukkonsa Suomeen elleivät suomalaiset lähtisi hyökkäämään saksalaisten kimppuun välittömästi. Suomen puolelta sanottiin, että saa tulla, mutta entisin ehdoin, suomalaisten tulon läpi. Niin Pekan sota jatkui koko vuoden 1944 syksyn. Lapin sota oli yhtä koukkaamista soiden kautta saksalaisten taa. Sotakaveruus häipyi viimeistään siinä vaiheessa, kun kävi ilmi, että suomalaiset joutuivat luovuttamaan saksalaiset sotavankinsa Neuvostoliitolle. Pekka oli mukana Lapin sotaretkellä aina käsivarren Kaamaseen asti. Täältä hänen joukko-osastonsa lähetettiin takaisin vuoden 1944 lopulla. Pekan runsaan vuoden mittainen sotareissu oli päättynyt. Tähän ly-

hyeen mutta sitäkin vaiherikkaampaan aikaan ehti sisältyä nuorukaiselle monia ankaria kokemuksia.

Joulukuussa 1944 Pekka ilmaantui Viljakkalaan Harmalan kylään Hietikon tilalle, johon enon perhe ja Toivo veli oli sijoitettu asumaan sodan päättyttyä. Täällä Pekka, Toivo ja enon perheen miehet kävivät metsätöissä. Pekka joutui kuitenkin jatkamaan asevelvollisuutensa suorittamista keväällä 1945. Kun Pekka palasi, perhe oli muuttanut Lopen Launosiin, koska Loppi oli määrätty Antreaisten yhdeksi sijoituskunnaksi. Sota oli loppu, Karjala oli menetetty ja Suomi palasi rauhan töihin. Launosissa miehet tekivät metsätöitä, ojankaivuuta ja rakensivat uusia teitä karjalaisille perustettaville uusille maatiloille. Työtä oli runsaasti, koska monta vuotta oli mennyt sodan melskeissä.

Vuonna 1947 Pekka ja Toivo saivat sitten ostaa oman tilan Lopen Sajaniemestä korvauksena Karjalassa menetettyä. Maan ostomahdollisuus perustui eduskunnan säätämään maanhankintalakiin, jonka perusteella maansa rauhanteossa Neuvostoliitolle menettäneille myönnettiin maanosto-oikeus menetettyjen maiden tilalle. Maaanhankintalaki mahdollisti maiden pakkolunastuksen

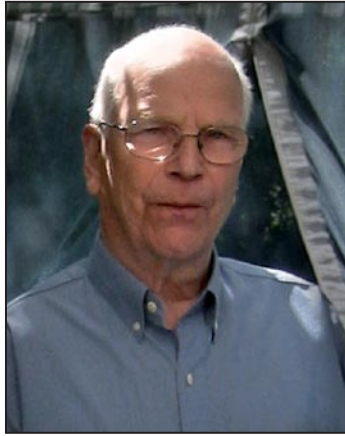
karjalaisille viljelijöille. Maata joutuivat myymään suurtilalliset ja kirkko tiettyyn yhteiskunnan määräämään hintaan. Lain ajatuksena oli, että ammattitaitoisille viljelijöille mahdollistettiin vanhan ammatin jatkaminen. Näin saatiin elintarviketuotanto nopeasti käyntiin ja maataomistaneet karjalaiset uudelleen entisen ammatinsa pariin. Pekalle ja Toivolle osoitettiin maanostomahdollisuus Lopen Sajaniemen Pälsein tilalta. Karjalaisille myytävät tilat olivat yleensä jonkin verran pienempiä mitä he olivat karjalassa omistaneet. Veljekset rakensivat tilalle uudet maatilan rakennukset ja kunnostivat pellot viljelykseen. Tila oli viljelykunnossa 4 vuotta sodan jälkeen. Viranomaisienkin toiminta oli tähän aikaan varsin rivakkaa. Pekka tapasi Antrean Liikolan kylästä muuttaneen tytön, Lahja Armisen Lopen Launosista ja he menivät naimisiin vuonna 1950. Pekan perheelle syntyi kaksi lasta Marja vuonna 1951 ja Markku vuonna 1952. Pekan ja Toivon perheet muuttivat erilleen vuonna 1952, kun Pekka hankki oman tilan Vihdin Ylimmäisten kylästä. Pekan ja hänen perheensä elämä Raitalan tilalla asetui rauhallisille urilleen edellä kuvattujen suurten myllerrysten jälkeen.

Haastatellut ja koonnut Ilmo Pyyhtiä

MERKKIPÄIVÄT

Sukulehteen on avattu uusi merkkipäivät palsta. Sukuseuran jäsenet voivat ilmoittaa sukulaistensa ja ystäviensä merkkipäiviä ja lähettää näiden kuvia uudelle palstalle. Kuparsaaren Pyyhtiät sukuseura onnittelee seuraavia henkilöitä heidän merkkipäivänsä johdosta.

OLLI MIIKKI

80-vuotta 13.7.2008 Joutsenossa, syntymäpaikka Ruokolahti

ANTTI PYYHTIÄ

80-vuotta 15.12.2008 Lappeenrannassa, syntymäpaikka Lappee

YRJÖ PYYHTIÄ

80-vuotta 2.7.2009 Helsingissä, syntymäpaikka Joutseno

PERTTI PYYHTIÄ

70-vuotta 17.06.2009 Orimattilassa, syntymäpaikka Enso, Jääski

Joutsenon Suokumaa – Hovin tila ja sen asukkaat

Aika ennen vuotta 1770

Ennen Pyyhtiän veljesten saapumista Hovin tilalle sen maita viljeltiin monen perheen voimin. Tilasta käytettiin nimiä Hofwet, Häfwet ja yleisimmin nimeä Suokuma Gård. Tilan asukkaita olivat ainakin Christer Hindrichsson (s. 1673, k.1758) perheineen ja myöhemmin hänen poikansa Henrich ja Jöran. Lisäksi mainitaan Jöran Hinrichsson perheineen. Hänen ja Christerin poikien perheistä löytyy kirkonkirjoista merkintöjä aina siihen saakka, kunnes Pyyhtiän veljekset saapuivat Antreasta. Mihin perheet lähtivät, siitä ei ole tietoa. Isännistä käytetään useassa kohdassa nimitystä vuokra-tila, joten tilan omistus lie-nee ollut kruunulla.

Kaikki kolme viljelijää, Christerin pojat Henrich ja Jöran sekä Jöran Hinrichsson perustivat perheet 1740-luvun jälkipuoliskolla.

1730-luvun loppupuolella näkyy kirkonkirjoissa merkintöjä, joiden mukaan Suokumaalla asui myös useita sotilashenkilöitä, mutta heidän tietonsa päättyvät vuoteen 1741. Näitä olivat esimerkiksi luutnantti Eric Bure perheineen ja ratsumies Anders Burman, sotilas Berthel Berthelsson. Hovin tilalle heitä ei kuitenkaan ole merkitty.

Kirkonkirjojen ensimmäinen merkintä Pyyhtiöistä löy-

tyy kastetiedoista. Matti Pietaripojalle ja Maria Hannuntyttylälle syntyi poika, Antti 1.9.1769.

Pyyhtiän suvun alkuvuodet Suokumaalla

Veljekset saapuivat perheineen.

Antti ja vaimonsa Kerttu Eli-aantytär, lapset: Tuomas, Pekka, Antti, Vappu, Maria, Kerttu ja Johannes

Pekka ja vaimonsa Leena Juhontytär, lapset: Pekka, Juho, Antti ja Aune(Agneta)

Yrjö ja vaimonsa Vappu Eskontytär, lapset: Leena, Esko ja Anna

Matti ja vaimonsa Maria Hannuntytär, lapset: Hannu, Perttu ja Matti

Tuomas ja vaimonsa Kerttu Tuomaantytär, lapset: Katri ja Katariina

Esko ja vaimonsa Leena Antintytär, lapsi: Vappu

Ei ole olemassa varmaa tietoa tulivatko kaikki perheet samaan aikaan vai erikseen, mutta ainakin Matti saapui jo syksyllä 1769, jolloin perheen neljäs poika, Antti, syntyi.

Vuosi 1770 toi perheyhteisöön niin surua kuin iloakin. Veljeksistä Antti menehtyi loppuvuodesta marraskuussa, 50-vuotiaana. Sitä ennen oli menetyksiä koettu myös Matin perheessä. 4-vuotias Matti-poi-

ka kuoli, samoin Tuomaan perheen pieni Katariina-tytär. Jouluaattona 1770 menehtyi vielä Eskon 3-vuotias Vappu-tytär. Eskon perheeseen syntyi seuraavana kesänä kaksoset, Pekka ja Leena. Heistä Pekka kuoli jo kahden kuukauden ikäisenä.

Vuonna 1772 maaliskuun 17.päivänä Eskon perheeseen syntyi tytär Maria, mutta samalla Esko menetti vaimonsa Leenan. Pieni Mariakin kuoli jo 3 kuukauden ikäisenä. Esko avioitui uudelleen jo saman vuoden lopulla. Eskolla oli tässä vaiheessa tytär Leena, mutta hänkin menehtyi maaliskuussa 1773. Nuoripari asettui Hovin tilalle ja Riitta Antintytär synnytti Eskolle kaikkiaan 13 lasta! Eskon lapsia kahdesta avioliitosta syntyi yhteensä 17, joista suurin osa menehtyi aivan pienenä. Eskon kolmas liitto Anna Johanneksentytär Kohon kanssa oli lapseton.

Antin pojista Tuomas avioitui joulukuun 2. päivänä vuonna 1772. Hänen vaimonsa, Katri Johanneksentytär, tuli Jääsken kunnan puolelta Frantsilasta. Jääsken seurakunnan vihkitiedoista käy ilmi, että setä-Esko vihittiin toiseen avioliittoonsa samana päivänä edellä kerrotun Riitta Antintytären kanssa.

Vuoden 1772 menetyksiin kuului myös Tuomas-veljen kuolema 35-vuotiaana. Ennen kuolemaansa hän ehti kuitenkin

nähdä kolmannen lapsensa, Pekan, josta tuli tämän sukuhaaran ainoa jatkaja.

Myös Yrjön perhe kasvoi vuonna 1772, kun heille syntyi Maria-tytär.

Vuosi 1773 koetteli kovalla kädellä Pyyhtiän perhekuntaa. Ilmeisesti kylällä raivosi jokin kulkutauti, koska lapsia kuoli aivan peräkkäisinä päivinä useita. Aikuisista menehtyi kesäkuussa Matti-veli 40-vuotiaana ja Yrjön vaimo Vappu syyskuussa saman ikäisenä.

Heinäkuussa puolentoista viikon aikana kuoli Matin perheestä kolme lasta ja lisäksi Eskon perheestä menehtyi 3-vuotias Leena-tytär. Lohtua menetykseen toi varmasti se, että Eskon perheeseen syntyi syksyllä 1773 tytär, Katariina, ensimmäinen yhteinen lapsi Riitta-vaimon kanssa.

Seuraavan kahden vuoden ajalta kirkonkirjoissa on hyvin vähän merkintöjä Pyyhtiän suurperheestä. Kastetiedoista löytyy ainoastaan ensimmäisen uuden sukupolven edustaja. Antin vanhimmalle pojalle, Tuomaalle syntyi perheeseen poika Antti syksyllä 1774. Kevät 1775 toi tullessaan suru-uutisia, kun Antin lapsista kuoli 15-vuotias Kerttu ja 24-vuotias Maria. Hieman aikaisemmin, vuoden alussa Esko ja Riitta olivat taas saaneet toisen tyttären, Riitan.

Vuonna 1776 suku juhli häitä Suokumaalla. Antin pojista

Pekka vihittiin tuolloin Maria Matintytären kanssa. Maria oli syntymänsä Suokumaan Nihtisiä.

Uusi vuosikymmen 1780 alkoi murheellisissa merkeissä, kun veljeksistä Pekka menehtyi toukokuussa 57-vuotiaana. Vuonna 1783, 2. joulupäivänä kuoli Tuomaksen leski, Kerttu Tuomaantytär, 43-vuotiaana. Vuodet 1780 ja 1782 jälleen verottivat runsaasti perheiden jälkikasvua. Saman viikon aikana menetettiin jopa neljä lasta.

Ensimmäisen kymmenen vuoden jälkeen kuudesta veljeksestä oli elossa vain kaksi: Yrjö ja Esko. Mutta seuraava sukupolvi oli jo varttunut siihen ikään, että perhekunta kasvoin nopeasti uusilla jäsenillä.

Siirtyminen 1800-luvulle 1800-luvulle tultaessa veljeksistä oli elossa vain Esko. Seuraava sukupolvi otti ohjaksi Hovin tilan johtamisessa. Tilan eteen uurasivat nyt Antin pojat Pekka ja Johannes, Pekan pojat Juho ja Antti, Yrjön pojista Esko, Matin poika Hannu ja Eskon poika Esko.

Siirryttäessä 1810-luvulle oli poissa viimeinenkin Antrean veljeksistä, kun Esko kuoli 19.6.1809 halvaukseen (slag). Nuoremman polven jatkaessa isännäksi siirtyi Antti Pekanpoika, jonka aikana tila laajeni ja vaurastui.

Tästä ajanjaksosta meille ker-

nen Lappeenrannan sukujuhlassa 2005 sekä Pyyhtiän sukulehdessä 2006.

Muutosten tuulet

- Isojako

Isojako lohkoili tilan moneen osaan. Pyyhtiän suvun lohkoja ja suvun lohkoja jäi jäljelle viisi, joista ensimmäistä vuoden 1860 henkikirjojen mukaan isännöi kuolemaansa asti Tuomas Pekanpoika (1811-1855) Tuomaksen sukuhaarasta. Tila jäi tämän jälkeen leski Vapun hoitoon, koska perhe menetti lyhyessä ajassa muunkin miesväkensä, Tuomaksen veljen, Pekan, (1821-1855) ja Antin sukuhaarasta Elias Pekanpojan (1782-1858).

Isännäksi toiselle tilalle on merkitty Antin sukuhaarasta Tuomas Matinpoika (s.1818).

Kolmannen tilan isäntänä jatkoi Pekan sukuhaarasta Tahvo Antinpoika (1802-1881) apunaan veljet Antti(1794-1855), Mikko (1799-1854) ja Paavo (1809-1877). Viimeksi mainittu veli tunnettiin myös kylän seppänä.

Neljättä tilaa isännöi Yrjön sukuhaarasta Matti Eskonpoika (1806-1853) ja viidettä tilaa viljelivät Eskon sukuhaarasta Esko apunaan Heikki Heikinpoika perheineen sekä Esko Eskonpojan jälkeläiset sekä Paavo Eskonpojan jälkikasvu.

Riitta Pyyhtiä

Täten julistetaan Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseuran vaakunan suunnittelukilpailu

Kilpailun tarkoituksena on luoda sukuseuralle oma tunnus, jota voidaan käyttää pöytäviirissä eli ns. pöytästandaarisissa sekä myös lipussa, isännänviirissä, kirjekuorissa ja muissa seuran toimintaa kuvaavissa tuotteissa.

Standaarissa on yleensä luonnonkivijalusta, metallitanko sekä moniväripainatuksella tai brodeerauksella tehty kangasviiri, jonka alareuna voi olla suora, pyöreä, kiilamainen, kaksi-, kolme- tai neliahaarainen, ja haarakkeiden päässä voi olla yksi- tai monivärisiä

tupsuja.

Sukuseura voi antaa standardin jäsenelleen merkkipäivänä, ansioista sukuseuratoiminnassa tai muusta perustellusta syystä. Kilpailu on kaikille avoin.

Vaakunaehdotusten laadintaohjeet:

-vähintään yksi A4-kokoinen vaakunaa esittävä piirustus, piirustusvälinevalinta vapaa-vaakunassa saa esiintyä tekstiä -lyhyt selostus joko kuvan yhteydessä tai erillisellä liitteellä ehdotuksen periaatteista

Vaakunaehdotusten arvosteluperusteet:

-Antrean sukujuuria, Vuoksen vesistöä ja Kuparsaaren ominaislaatuista ilmentävä vaakuna, jota sommittelu ja väritys tukevat ja joka kuvastaa parhaiten tämän suvun historiallisia vaiheita

Ehdotusten kilpailusalaisuus:

-kilpailuehdotuksen jokainen asiakirja on varustettava kilpailijan valitsemalla nimimerkillä -piirustuksen/piirustusten ja selostuksen lisäksi on kirjee-

seen laitettava suljettu, läpinäkyvätön kirjekuori, johon kirjoitetaan päälle vain ehdotuksen nimimerkki, ja jonka sisällä on paperi, josta selviää ehdotuksen nimimerkin lisäksi tekijän nimi ja yhteystiedot.

Kilpailuaika alkaa Kuparsaaren Pyyhtiät-sukulehden 2009 ilmestymispäivästä ja päättyy torstaina 28.5.2009, jolloin kilpailuehdotukset tulee viimeistään jättää postin päivämääräilemällä varustettuna postin kuljetettaviksi. Kilpailuaikaa voidaan jatkaa tar-

vittaessa, mikäli riittävän hyviä ehdotuksia ei tule määräpäivään mennessä.

Kirje postitetaan osoitteeseen:

Sirpa Pyyhtiä
Kauppakartanonkatu 8 A 16
00930 Helsinki

Jurynä toimii sukuseuran hallitus, joka pyrkii ratkaisemaan kilpailun kesäkuun 2009 aikana. Sukuseura saa tekijänoikeuden voittaneeseen ehdotukseen ja ehdotuksen laatijan luvalla oikeuden viimeistellä ehdotus standardin valmistami-

sen vaatimaan painokuntoon.

Palkintona voittaneen ehdotuksen tekijä saa sukuseuran teettämän ensimmäisen numeroidun kappaleen pöytästandaaria (numero 1). Voittanut ehdotus esitellään tulevan kesän suukokouksessa ja vuoden 2010 sukulehdessä.

Sukuseura toivoo runsasta osanottoa vaakunakilpailuun !

TULOSLASKELMA 1.1.2008 - 31.12.2008

Varsinainen toiminta	
Jäsenmaksutuotot	1210,00
Muut tuotot	10,00
Postikulut	95,80
Jäsenlehtikulut	0,00
Kokouskulut	365,20
Muut kulut	4,00
Tuottojäämä	<u>755</u> euroa
Sijoitus- ja rahoitustoiminta	
Korkotuotot	2,35
Tuottojäämä	<u>2,35</u> euroa
Tilikauden ylijäämä	<u>757,35</u> euroa

TASE 31.12.2008

Vastaavaa

Vaihtuvat vastaavat	
Pankkitili; Nordea 115835-130267	2969,04
Vastaavaa yhteensä	<u>2969,04</u> euroa

Vastattavaa

Oma pääoma	
Oma pääoma	2011,69
Tilikauden tulos(tappio)	<u>757,35</u>
Vieras pääoma	
Siirtovelat	200,00
Vastattavaa yhteensä	<u>2969,04</u> euroa

Tase-erittely

Vieras pääoma	
Siirtovelat	
Ainajäsenmaksut	
Johansson Ilkka	50,00
Järvisalo Timo	50,00
Orava Reijo	50,00
Pyyhtiä Ilmo	50,00
	<u>200,00</u> euroa

TALOUSARVIO VUODELLE 2010

Varsinainen toiminta	
Jäsenmaksutuotot	1250,00
Muut tuotot	0,00
Postikulut	100,00
Jäsenlehtikulut	0,00
Kokouskulut	550,00
Muut kulut	<u>200,00</u>
Tuottojäämä	<u>400,00</u> euroa
Sijoitus- ja rahoitustoiminta	
Korkotuotot	<u>3,00</u>
Tuottojäämä	<u>3,00</u> euroa
Tilikauden ylijäämä	<u>403,00</u> euroa

TOIMINTASUUNNITELMA 2009-2010

- Sukukokous Tallinnassa 2009 ja Imatralla 2010
- Sukututkimuksen jatkaminen
- Perinnekeräyksen jatkaminen
- Sukukirjan materiaalin tallentaminen
- Hallitus jatkaa sukukirjan suunnittelutyötä
- "Pyyhtiä sukulehti" julkaistaan kerran vuodessa
- Kerätään varoja sukujulkaisua varten
- Hallitus toteuttaa säännöissä todetut hallinnolliset tehtävät

HALLITUS 2008-2009

Puheenjohtaja

Ilmo Pyyhtiä 09-698 4115
Hevossalmentie 26 B 4 040-545 3845
00870 HELSINKI ilmo.pyyhtia@dlc.fi

Varapuheenjohtaja

Kerttu Pyyhtiä 019-440 255
Taarinrinne 4 as 3 040-831 5521
12700 LOPPI

Sihteeri

Jarmo Pyyhtiä 03-376 3226
Kaakinmaantie 102 050-486 8804
36430 SAHALAHTI jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi
jarmo.pyyhtia@nokia.com

Taloudenhoitaja

Satu Putkisalo 050-300 9667
Paavontie 2 as. 3 satu.putkisalo@saunalahti.fi
54100 JOUTSENO

Jäsenet

Marja-Leena Andersin 019-768 032
Itätie 11 040-748 1980
12240 HIKIÄ marja-leena.andersin@a-katsastus.fi
marja-leena.andersin@elisanet.fi

Heimo Pyyhtiä 040-415 5399
Paloasemantie 4 03-780 1780
15880 HOLLOLA

Sirpa Pyyhtiä 041-530 4919
Kauppakartanonkatu 8 A 16 sirpa.pyyhtia@kolumbus.fi
00930 HELSINKI

Riitta Pyyhtiä 044-323 9473
Juntolantie 7-2 riitta.pyyhtia@suomi24.fi
21530 PAIMIO

Timo Järvisalo 050-560 5628
Leppätie 4 timo.jarvisalo@kiuruvesi-lehti.fi
74700 KIURUVESI

TOIMINTAKERTOMUS VUODELTA 2008

Kokoukset

Sukuseuran sukujuhlaa vietettiin 28.6. – 29.6.2008 Viipurin-risteilyn ja kotiseuturötkön Antreaan merkeissä. Sukuseuran vuosikokous pidettiin 29.6.2008 bussimatalla Antreasta Nuijamaalle. Matkalla mukana ja kokouksessa läsnä oli 35 henkilöä.

Hallitus

Sukuseuran hallitukseen sukuseuran kokoukseen saakka ovat kuuluneet seuraavat jäsenet: Marja-Leena Andersin, Kerttu Pyyhtiä, Heimo Pyyhtiä, Jarmo Pyyhtiä, Sirpa Pyyhtiä, Satu Putkisalo, Timo Järvisalo, Riitta Pyyhtiä ja puheenjohtajana Ilmo Pyyhtiä. Hallitus kokoontui vuonna 2008 kaksi kertaa (tammikuussa 28.1.2008 ja toukokuussa 26.5.2008).

Sukuseuran kokouksessa 29.6.2008 hallitukseen valittiin samat henkilöt. Hallitus valitsi keskuudestaan puheenjohtajaksi Ilmo Pyyhtiän, varapuheenjohtajaksi Kerttu Pyyhtiän, sihteeriksi Jarmo Pyyhtiän ja rahastonhoitajaksi Satu Putkisaloon. Uusi hallitus kokoontui

vuonna 2008 kaksi kertaa (elokuussa 8.9.2008 ja joulukuussa 1.12.2008).

Toiminta

Sukututkimus on edistynyt hyvin, eri haaroja on täydennetty ja poistettu päällekkäisyyksiä. Sukupuut alkaa olla valmis 1600-luvulle saakka, mutta tarkennuksia tarvitaan vielä. Sukututkimusryhmään ovat kuuluneet Ilmo Pyyhtiä, Marjo Tanninen, Aarne Pyyhtiä ja Riitta Pyyhtiä. Valokuvia ja tarinoita on saatu jonkin verran. Sähköistä arkistoa on tutkittu valokuvien ja tarinoiden tallentamiseksi sukujulkaisua varten. Sukuseura ylläpitää myös leikekirjaa (Sirpa Pyyhtiä) ja kotisivuja internetissä. Sukulehti ilmestyi maaliskuun lopulla. Jäsenhankinta jatkuu edelleen. Sukukokouksiin suunnittelu- ja järjestelytyö sekä sukulehden seuraavan numeron toimittaminen ovat myös kuuluneet vuoden 2008 toimintaan. Vuosikokouksessa päätettiin järjestää seuran vaakunan suunnittelukilpailu.

Talous

Tilikauden tulos osoittaa 757,35 € ylijäämää, jonka hallitus esittää lisättäväksi seuran omaan pääomaan. Varoja kerätään sukukirjan julkaisua varten sekä toiminnasta aiheutuvien kulujen kattamiseen, kuten sukulehden julkaisuun ja postitukseen. Vuosikokous päätti, että hallituksen jäsenille maksetaan matkakulukorvausta hallituksen kokouksiin.

Tiedottaminen

Tiedottaminen hoidetaan keskitetysti postittamalla jäsenille maaliskuussa Pyyhtiän sukulehti – lehti. Seuran kotisivut toimivat edelleen osoitteessa www.kolumbus.fi/tili-orava.

Jäsenmäärän kehitys:

Jäsenet

31.12.2003	51
31.12.2004	98
31.12.2005	115
31.12.2006	123
31.12.2007	134
31.12.2008	140

Hallitus

Sukukokous 2009

SUKUSEURAN JUHLA- JA KOKOUSHMATKA TALLINNAAN**Lähde sukuseuran retkelle Tallinnaan 13.-14.6.2009**

Tilaa on 40 hengelle ja paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä, joten vain nopeimmat ehtivät mukaan.

Matkan hinta on 122 eur/hlö kahden hengen huoneessa Tallinnassa sisältäen:

- bussikuljetus alkaen Lappeenranta, bussi mukana Tallinnassa
- bussin lauttaus meno-paluu
- kansipaikat Viking XPRS meno, Tallink Siljan Star paluu
- menomatkalla kokoustilat 2 tunniksi
- hotelliyöpyminen aamiaisella 2 hengen huoneessa

Matkan hinta alkaen Helsinki 97 eur/hlö kahden hengen huoneessa

Matka-aikataulu**13.6.2009 Lauantai**

07.00	Lappeenranta
8.50	Lahti
9.40	Riihimäki
10.30	Katajanokka
11.30	Viking XPRS lähtee Helsingistä
11.15	Bistrobuffet (22eur/hlö)
12.00-14.00	Laivan kokoustilat (tarjoilu omaan laskuun).
14.00	laiva saapuu Tallinnaan, A-terminaaliin, majoittuminen Reval Hotel Central***

Ohjelma Tallinnassa vapaa mutta halukkaille
yhteinen illallinen klo 19.00 ravintola Pepper Sackissa

14.6.2009 Sunnuntai

08.00-09.30	Hotelliaamiainen
10.00	Huoneiden luovutus
10.15	Opastettu kiertoajelu Tallinnassa 2 tuntia
12.15	Rocca Al Mare – museo
14.15	Ostokset esim. Prismassa tai satamassa
16.30	Lähtöselvitys, D-terminaali
17.00	Päivällinen (20 eur/hlö)
17.30	M/S Star lähtee Tallinnasta
19.30	Laiva saapuu Helsinkiin, Länsiterminaaliiin

Tiedustelut ja ilmoittautuminen mahdollisimman pian:

Ilmo Pyyhtiä,
e-mail, ilmo.pyyhtia@dlc.fi,
p. 0405453845

tai e-mail, satu.putkisalo@saunalahti.fi,
p.0503009667.

Matka maksetaan sukuseuran tilille
Nordea 115835-130267 toukokuun 28. päivään
mennessä. Passi mukaan matkalle. Suosittelemme
peruutusturvan sisältävää matkavakuutusta.

Toomas Volmer

Reval Hotel Central

Andres Teiss

